

La furia

Direcció: Gemma Blasco **Guió:** Gemma Blasco, Eva Pauné **País:** Espanya **Durada:** 107 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Àngela Cervantes, Àlex Monner, Eli Iranzo, Carla Linares... **Música:** Jona Hamann **Fotografia:** Neus Ollé **Distribuïdora:** Filmax **Estrena a Espanya:** 28/03/2025

No recomanada per a menors de 16 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere

Versió original en espanyol i català

SINOPSI

Després de ser violada durant la nit de Cap d'Any, l'Alex busca refugi en el seu germà Adrián. Però ell, consumit per la ràbia, segueix un camí cada cop més fosc. La seva reacció els allunya, i ella canalitza el dolor a través del teatre, interpretant el venjatiu personatge de Medea. (gencat.cat)

CRÍTICA

19/03/2025 - Gemma Blasco presenta una demolidora i poderosa pel·lícula sobre la vivència d'una violació protagonitzada per una immensa Ángela Cervantes

L'Alex, una jove actriu, és violada en una festa de Cap d'Any. Quan recorre al seu germà Adrián a la recerca de refugi i comprensió, aquest reacciona qüestionant-la i pressionant-la. Consumit per la ràbia, ell pren les seves pròpies decisions en un camí cada vegada més fosc. La seva reacció els allunya i ella troba en el teatre l'única forma de canalitzar el seu dolor i la seva ira interpretant el venjatiu personatge de Medea a la tragèdia d'Eurípides. Aquesta és la història que explica *La fúria*, el primer llargmetratge de ficció de **Gemma Blasco** (directora del curtmetratge *Jauria* i de la pel·lícula experimental *El zoo*, escrit juntament amb **Eva Pauné**, que, després de l'estrena mundial al SXSW d'Austin, es presenta ara al 28è Festival de Màlaga.

Protagonitzada per una immensa **Ángela Cervantes** amb **Álex Monner**, la pel·lícula parla de la por, la vergonya, el fàstic, el sentiment de culpa de les víctimes d'una agressió sexual, dels dubtes de si explicar o no explicar, de com resulta de difícil denunciar, del malson en què es converteix la teva vida després de patir aquesta agressió. De la quotidianitat en què es produeixen aquestes agressions, de com la majoria de vegades l'agressor és algú del teu entorn, algú que coneixes, en qui confiaves, fins i tot estimaves. De com, des de fora, fins i tot sense pretendre-ho o sense ser-ne conscients, seguim mirant la violència sexual des d'un punt de vista masculista, buscant matisos per restar-li importància. "Només et va tocar o et va violar?" li pregunta l'Adrián a la seva germana, per recriminar-li després que aquella nit anava molt passada de drogues. Amb això, la pel·lícula també parla de la condició humana, de la lluita entre l'instint i la raó, de la distància entre com actuaríem si ens deixéssim portar per aquests impulsos de dolor i ira i si decidim actuar com a éssers racionals.

Blasco aborda tot això amb brutal realisme i alhora simbolisme, utilitzant de manera lúcida la metàfora amb elements com ara la sang, la matança d'animals i, sobretot, l'obra de *Medea*. Si bé el rerefons del mite és evident a la pel·lícula, no per això resulta menys suggestiu i potent. En el personatge de Medea que assassina els seus propis fills per venjança contra el seu marit, la protagonista expressa el seu punyiment, regalant-nos seqüències de gran força dramàtica com aquella en què interpreta una superba Cervantes de manera bestial el seu monòleg central. "Hi ha qui no coneixent bé l'entranya del proïsme, el contempla amb odi sense que hi hagi hagut ofensa. Però a mi, a mi, que aquest succés inesperat em va venir, m'ha destrossat l'ànim. Perduda estic, d'acord? Vull morir, amigues, amigues, vull morir. De totes les criatures que tenen ment i ànima no hi ha espècie més miserable que la de les dones (...)". La directora també resol amb intel·ligència aquesta constant tensió entre la brutalitat de l'explícit i la pertorbació de l'implícit amb aquesta seqüència de la violació amb la imatge completament en negre, recordant-nos el terror que hi ha en allò que no arribem a veure, en allò que no deixa rastre ni proves, i, amb això, allunyant-se també de la morbositat i el sensacionalisme.

"Per què seguim fent les mateixes tragèdies una vegada i una altra?", es pregunta la protagonista en una commovedora seqüència amb **Ana Torrent**. *La fúria* és una pel·lícula d'una força inusual, una pel·lícula tan demolidora com poderosa i valenta sobre la vivència d'una agressió sexual, com hi ha alguna cosa que es trenca per sempre dins teu, com es veu la vida des d'aquí, i com se segueix endavant; sobre la ficció com a sortida a tot el que carreguem en la vida.

Júlia Olmo - cineuropa.org